

Arrest

nr. 325 763 van 24 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrea afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 13 december 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 13 maart 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd (AD, map 7, landeninformatie, brief van the Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum). Haar verblijfsvergunning is geldig van 13 maart 2024 tot en met 12 maart 2027. Haar

reisdocumenten zijn geldig tot en met 30 maart 2029 (AD, map 7, landeninformatie, brief van the Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Griekenland last had van huidprobleem en jeuk, een probleem dat intussen is opgelost (NPO, p. 10-11). Uit haar verklaringen kan verder niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Ook in het verzoekschrift brengt ze niets naar voor noch voegt ze enig document toe waaruit zou moeten blijken dat ze over een medische of psychische kwetsbaarheid beschikt waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland problemen zou ondervinden bij het instaan voor haar eigen levensonderhoud. Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Verzoekende partij is een zevenendertig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 13 maart 2024 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat zij naar aanleiding hiervan een verblijfsvergunning heeft ontvangen geldig tot 12 maart 2027 (AD, map 7, landeninformatie, brief van the Hellenic Republic, Ministry of Migration & Asylum). In haar verklaringen beweert verzoekende partij dat haar Griekse documenten werden gestolen in België. De commissaris-generaal stelt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht dat haar verklaringen niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. Dit betreft een blote bewering die niet wordt gestaafd door een bewijs. Verzoekende partij deed daarnaast nooit een aangifte bij de politie naar aanleiding hiervan. Haar betoog in het verzoekschrift dat het feit dat zij niet naar de politie is geweest onvoldoende is om haar verklaringen als ongeloofwaardig te beschouwen werpt immers geen ander licht op voorgaande vaststellingen en verklaart niet waarom verzoekende partij tot op heden in gebreke is gebleven om een aangifte te doen bij de politie. Wat er ook van zij, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de verzoekende partij erkend werd als vluchteling en dat zij ook documenten heeft gekregen die op heden nog steeds geldig zijn. Uit de algemene landeninformatie blijkt verder niet, noch maakt de verzoekende partij dit aannemelijk dat ze geen duplicaat van haar verblijfsvergunning zou kunnen bekomen in Griekenland.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Verzoekende partij ontving in Griekenland op 13 maart 2024 de vluchtelingenstatus en op dezelfde dag kreeg zij haar Griekse verblijfstitel geldig tot 12 maart 2027, evenals het Grieks reispaspoort geldig tot 30 maart 2029. Reeds op 14 april 2024 is verzoekende partij vertrokken naar België waar zij dag erna een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Uit haar verklaringen blijkt nergens dat verzoekende partij pogingen heeft ondernomen om huisvesting te vinden, evenmin deed zij beroep op overheidsinstanties of naar de gemeente geweest om huisvesting te vinden. Zij verklaarde dat zij niet wist of er een gemeente was op Mytilini, haar verblijfplaats in Griekenland, en zonder de taal was het heel moeilijk (NPO, p. 12-13). Verzoekende partij geeft echter niet aan dat zij zich ook geïnformeerd heeft over waar zij naar toe kon gaan. Het feit dat verzoekende partij Griekse taal niet machtig was betekent niet dat zij geen mogelijkheid had om, eventueel met de hulp van anderen, haar vragen wel degelijk over te maken aan betrokkenen (NPO, p.15). Gelet op het voorgaande concludeert de commissaris-generaal dan ook terecht dat verzoekende partij geen stappen heeft gezet om huisvesting te vinden in Griekenland. Haar verklaring in het verzoekschrift ter verschoning hiervan dat zij geen geld had om een kamer te huren waardoor zij wist dat zij geen kansen had om iets te vinden kan niet overtuigen aangezien uit haar verklaringen nagenoeg blijkt dat zij beperkte pogingen heeft ondernomen om in Griekenland werk te vinden om een inkomen te genereren. Zij verklaarde immers dat zij enkele dagen op straat stond om te zien of ze haar niet zouden oppikken om appels te plukken maar haalde tegelijkertijd aan dat het niet het seizoen van de appelpluk was. Waar verzoekende partij verklaarde dat zij ook naar cafés, restaurants, winkels en supermarkten ging om werk te vragen dient echter opgemerkt dat al deze inspanningen zich situeerden in de week dat zij op straat leefde (NPO, p. 13-15). Zij heeft daarvoor geen werk gezocht (NPO, p. 14). Gelet op voorgaande elementen merkt de

commissaris-generaal dan ook terecht dat verzoekende partij beperkte stappen, in casu gedurende slechts een week, heeft gezet om werk te vinden. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij geen dienstige argumenten aan om afbreuk te doen aan voorgaande pertinente vaststellingen.

Verder stelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekende partij in het geval van terugkeer naar Griekenland zou kunnen terugvallen op een netwerk om in haar basisbehoeften te voorzien in afwachting van het afgeven van een duplicaat van haar Griekse verblijfsdocumenten, als dat al zou nodig zijn, en in afwachting van het vinden van een job: "U haalde immers aan dat uw reis van Eritrea naar Griekenland, die ongeveer 7800 dollar kostte, werd betaald door uw familie die daarvoor een waterpomp had verkocht (CGVS, TEKLAY, 29.11.2024, p. 5). U heeft bovendien ook een broer in België die een job heeft en werkt als loodgieter in België. In deze context mag dan ook worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw op de financiële steun van uw familie en ook op de steun van uw broer kan rekenen. Daarnaast verklaarde u ook 250 EUR van een Eritreeër te hebben gekregen voor uw komst naar België vanuit Griekenland (CGVS, TEKLAY, 29.11.2024, p. 5 en p. 8-9). Met de financiële steun van uw familie moet u bijgevolg in staat worden geacht een bepaalde periode te overbruggen en in uw basisbehoeften te voorzien totdat u een duplicaat van uw verblijfsdocument heeft bekomen en totdat u zelf een job vindt en zich kan integreren in Griekenland. De vaststelling dat u duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw vertrek uit Eritrea en uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden."

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen dienstige argumenten bij om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen van de commissaris-generaal. Met haar betoog dat een vliegtuig ticket kopen of iemand voor een tiental dagen te huisvesten iets anders is dan meerdere maanden van huur en voedsel te betalen toont verzoekende partij niet aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op haar netwerk om aan eventuele problemen in de wachtperiode die ze moet overbruggen om haar verblijfsvergunning te verlengen het hoofd te kunnen bieden.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

8. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“VzP stelt dat zij in slechte persoonlijke levensomstandigheden leefde, ze kreeg geen (medische) hulp, was lang dakloos, zonder effectieve bescherming. Ze vraagt haar VIB ontvankelijk te verklaren.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Waar ze stelt dat ze in slechte levensomstandigheden leefde, geen medische hulp had en lang dakloos is geweest beperkt ze zich tot het op zeer algemene wijze tegenspreken van de in de beschikking gedane vaststellingen en het formuleren van algemene opvattingen, zonder dat ze ook maar enigszins concreet ingaat op hetgeen met betrekking tot haar persoonlijke situatie als houder van een beschermingsstatus in Griekenland wordt vastgesteld in de beschikking zoals het feit dat ze niet aantoonbaar een duurzaam bestaan in Griekenland te hebben proberen uitbouwen. Ze heeft Griekenland immers al een maand na het verkrijgen van haar beschermingsstatus verlaten. Ze heeft geen stappen ondernomen om huisvesting en tewerkstelling in Griekenland te vinden en ze kan terugvallen op een netwerk in afwachting van het verkrijgen van een duplicaat van haar Griekse verblijfsvergunning.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 18 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS